



Arrest

nr. 340 390 van 2 februari 2026
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. VAN DE VELDE
Wijngaardlaan 39
2900 SCHOTEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE II^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 7 augustus 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 8 juli 2025 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), en van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 8 juli 2025 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies) van 8 juli 2025.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 9 januari 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 20 januari 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 8 juli 2025 wordt de verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) gegeven. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Aan Mevrouw, die verklaart te heten:

Naam: S. (..)

Voornaam: F. (..)

Geboortedatum: (..)1993

Geboorteplaats: Chouhiya

Nationaliteit: Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen,

- tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,
- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten, onmiddellijk na de kennisgeving

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van haar arrestatie.

Volgens het administratief verslag / TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van Minos op 08.07.2025 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van winkeldiefstal

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Betrokkene diende een huwelijksdossier met een Nederlandse onderdaan die momenteel een recht op verblijf heeft. Op 23.08.2024 werd haar huwelijksaanvraag geweigerd door de Burgerlijke Stand) na negatief advies van het Parket van Antwerpen, nadat was vastgesteld dat betrokkene een partnerschap wenste te registreren die niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde

Er bestaat een risico op onderduiken:

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat zij op hotel logeert.

Volgens het administratief verslag / TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van Minos op 08.07.2025 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van winkeldiefstal

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Indien betrokkene geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken of indien zij haar verplichting tot medewerking niet nakomt, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar het adres van betrokkene begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of betrokkene daadwerkelijk vertrokken is van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien betrokkene nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering."

1.2. Op 8 juli 2025 wordt de verzoekende partij tevens een inreisverbod (bijlage 13sexies) gegeven. Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"INREISVERBOD

Betrokkene werd gehoord door de politie van Minos op 08.07.2025 en in deze beslissing werd rekening gehouden met haar verklaringen.

Aan Mevrouw, die verklaart te heten:

Naam : S. (..)

voornaam : F. (..)

geboortedatum : (..)1993

geboorteplaats : Chouhiya

nationaliteit : Marokko

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 08.07.2025 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

□ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 3 jaar:

Volgens het administratief verslag / TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van Minos op 08.07.2025 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van winkeldiefstal

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Betrokkene diende een huwelijksdossier met een Nederlandse onderdaan die momenteel een recht op verblijf heeft. Op 23.08.2024 werd haar huwelijksaanvraag geweigerd door de Burgerlijke Stand) na negatief advies van het Parket van Antwerpen, nadat was vastgesteld dat betrokkene een partnerschap wenste te registreren die niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekende partij zet wat als een enig middel kan worden beschouwd als volgt uiteen in het verzoekschrift:

“Schending van de materiële motiveringsplicht — Art. 62 vw. en art 2 en 3 wet 0310711991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurlijke handelingen — Schending van het zorgvuldigheidsredelijkheid- en proportionaliteitsbeginsel Schending van art 8 EVRM.

Mbt het bevel om het grondgebied te verlaten

Verzoekster betwist niet dat zij niet over een geldig visum beschikt.

Zij kwam naar België om te huwen

Zoals volgt uit de beslissing waartegen beroep heeft haar partner, een Nederlandse onderdaan recht op verblijf,

De huwelijksaanvraag werd echter op 23/08/2024, geweigerd door de Ambtenaar van de burgerlijke stand , na negatief advies van de Procureur des Konings om reden dat volgens de Procureur het huwelijk niet gericht was op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners, doch enkel op het bekomen van een verblijfsvoordeel.

Tegen deze beslissing an de Ambtenaar van de burgerlijke stand werd geen beroep aangetekend bij de Familierechtbank, om reden dat de korte beroepstermijn verstreek vooraleer verzoekster en haar partner verder juridisch advies konden inwinnen.

Het Bevel dd 08/07/2025, waartegen huidig beroep, staat geen termijn voor vrijwillig vertrek toe om reden dat er een risico bestaat op onderduiken en om reden dat verzoekster, als onderdaan van een derde land, een bedreiging is voor de openbare orde Artikel 74/14 par3,1° en artikel 74/14 par 3,3°

Niets is minder waar.

Uit het dossier volgt dat verzoeker, samen met haar partner het voornemen had om te huwen. Verzoekster heft zich aldus kenbaar gemaakt bij de lokale Overheid, die exact wisten waar zij verbleef.

Men kan dan ook moeilijk voorhouden dat verzoekster niet meewerkte met de overheden. Toen zij zich aanbood bij de lokale overheid met het oog op het afsluiten van het huwelijk, werd haar niet meegedeeld dat zij zich bij de gemeente ook diende aan te bieden binnen de door artikel 5 van de Wet van 15/12/1980 bepaalde termijnen.

Verzoekster was dan ook in de overtuiging dat zij handelde overeenkomstig de wet, door zich bij de gemeente bekend te maken in het kader van het voorgenomen huwelijk.

Men kan stellen dat de lokale overheid hier niet voldeed aan haar informatieplicht.

Mocht verzoeker geweten hebben dat nog een aanmelding voor de VW 15/12/1980 nodig was, had zij dit zeker gedaan.

De bestreden beslissing dd 08/07/2025 stelt dat verzoekster in Morsel werd op heterdaad werd betrapt op een winkeldiefstal. PV werd opgesteld door de politie Minos op 08/07/2025. Dit PV, noch de vaststellingen van de feiten , zoals opgenomen in het strafdossier werden gevoegd bij de beslissingen dd 08/07/2005, waartegen huidig beroep.

De feiten kunnen dan ook niet getoetst worden op hun waarachtigheid/ mn of zij al dan niet als bewezen moeten aanzien worden / of dat er ernstige aanwijzingen van schuld zouden kunnen weergehouden worden.

Daar dit PV en de vaststellingen van de politie Minos dd 08/07/2025 een belangrijk onderdeel vormen van de motivatie van het lastens verzoekster uitgevaardigde bevel om het grondgebied te verlaten , kan men minstens verwachten dat dit document opgenomen wordt in de beslissing zelf; dan wel minstens als bijlage gevoegd wordt.

Bij gebreke hieraan is de beslissing waartegen huidig beroep, niet gemotiveerd.

*Er werd niet voldaan aan de formele en de materiële motivatieplicht. Dit middel is gegrond.
Deze beslissing waartegen huidig beroep moet om deze reden vernietigd worden.
Daarbij is het onredelijk om het bevel af te leveren om het grondgebied onmiddellijk te verlaten en om geen termijn voor vertrek toe te staan. (art 74/14 VW)
Er kan in casu geen enkel risico op onderduiken weerhouden worden.
Verzoekster heeft zich aangeboden bij de gemeentelijke overheid; mn bij de ambtenaar van de burgerlijke stand.
Verzoekster heeft steeds haar verblijfsplaats meegedeeld. Het middel is gegrond.*

MBT het Inreisverbod — bijlage 13 sexies

*Dit inreisverbod werd uitgevaardigd om reden dat
- voor het vrijwillig vertrek aan verzoeker geen termijn werd toegestaan.
Bij bevel om het grondgebied te verlaten van zelfde datum 08/07/2025, werd inderdaad geen termijn voor vrijwillig vertrek toegestaan
Het bevel om het grondgebied te verlaten waarop het inreisverbod steunt; dient echter vernietigd te worden om reden dat het behept is met een gebrek in de formele motivering en bovendien ook op zich moet vernietigd worden om reden zoals hierboven vermeld.
Minstens was het niet-toekennen van een termijn om het grondgebied te verlaten niet proportioneel.
Verzoekster heeft voorheen nooit een bevel — bijlage 13 ontvangen.
Als gevolg hiervan dient ook het inreisverbod, als accessorium van de bijlage 13; bevel om het grondgebied te verlaten, te worden vernietigd.
Het inreisverbod is gemotiveerd al volgt
"Volgens het administratief verslag opgesteld door de politiezone Minos dd 08/07/2025, werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van winkeldiefstal "
Noch de vaststellingen van de politie noch het PV werden opgenomen / of gevoegd bij de bestreden beslissen.
Het is dan ook onmogelijk om de beweerd gepleegde strafrechtelijke feiten te beoordelen.
Deze motivering van de beslissing is derhalve zeer vaag; zo vaag dat ze geen tegenbewijs toelaat.
Indien DVZ feiten van Openbare Orde inroept, draagt zij hiervan ook de bewijslast en dient ze aan te tonen - waaruit de feiten juist bestaan — een algemene kwalificatie " winkeldiefstal" is vaag en onvoldoende dd. 08/07/2025, waarbij het inreisverbod werd opgelegd is onvoldoende gemotiveerd.
Verzoekster beroept zich op art 8 EVRM. Zij woont samen met haar zus en diens familie.
Bovendien kwam zij België om te huwen. Zij heeft niemand meer in Marokko.
De afhankelijkheidsrelatie is voldoende aangetoond op basis van de samenwoning en het gebrek aan inkomsten in hoofde van verzoekster.
Het is bovendien niet - proportioneel om voor het inreisverbod een termijn van 3 jaar op te leggen.
Het is voornog niet bewezen of verzoekster een gevaar voor de Openbare Orde uitmaakt. Zij zal gedurende 3 jaar niet meer in staat zijn om zijn familieleden die legaal in België en / of elders in Europa verblijven, te bezoeken.
De Belgische samenleving heeft geen enkel voordeel bij het opleggen van dit inreisverbod van 3 jaar.
Er is wel een grote materiële en vooral een morele schade te weerhouden in hoofde van verzoekster ; oa de scheiding van haar familieleden - in de ruimere zin van art 8 EVRM - ; de moeilijke situatie waarin zij ,als alleenstaande vrouw - in Marokko te recht komt - art 3 EVRM.
Deze beslissing tot inreisverbod van 3 jaar is onvoldoende gemotiveerd, onredelijk en disproportioneel.
Het middel is gegrond."*

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor wat betreft de aangevoerde schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. In casu geeft de eerste bestreden beslissing duidelijk de juridische en feitelijke grond aan op basis waarvan zij is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 7, eerste lid, 1° en 3° en 74/14, § 3, eerste lid, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekende partij bevolen wordt om het grondgebied te verlaten omdat zij niet in bezit is van een geldig paspoort en geldig(e) visum/verblijfstitel op het moment

van haar arrestatie alsook omdat zij op 8 juli 2025 op heterdaad betrapt werd op feiten van winkeldiefstal en zij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Anders dan wat verzoekende partij voorhoudt dient – zoals uit de bespreking *infra* blijkt – de verwerende partij het proces-verbaal niet te voegen aan de bestreden beslissing. Verder heeft de verwerende partij in toepassing van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vastgesteld dat er geen elementen in de zin van voormeld artikel aanwezig zijn die het treffen van een terugkeerbesluit verhinderen waarbij omstandig wordt ingegaan op de feitelijkheden die de zaak van verzoekende partij kenmerken. Er wordt verzoekende partij geen termijn voor vrijwillig vertrek gegeven omdat er zowel een risico op onderduiken bestaat nu zij zich niet heeft aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn en zij geen bewijs levert van hotellogement als omdat zij een bedreiging vormt voor de openbare orde gelet op de feiten van winkeldiefstal.

Ook de tweede bestreden beslissing geeft duidelijk de feitelijke en de juridische grond aan op basis waarvan zij is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekende partij een inreisverbod wordt opgelegd omdat voor het vrijwillig vertrek geen termijn wordt toegestaan. Daarnaast bevat de tweede bestreden beslissing ook een motivering waarom verzoekende partij een inreisverbod met een duur van drie jaar wordt opgelegd:

“Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 3 jaar:

Volgens het administratief verslag / TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van Minos op 08.07.2025 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van winkeldiefstal

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Betrokkene diende een huwelijksdossier met een Nederlandse onderdaan die momenteel een recht op verblijf heeft. Op 23.08.2024 werd haar huwelijksaanvraag geweigerd door de Burgerlijke Stand) na negatief advies van het Parket van Antwerpen, nadat was vastgesteld dat betrokkene een partnerschap wenste te registreren die niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.”

De Raad stelt vast dat de motieven van de in hoofde van verzoekende partij genomen beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en afgifte van een inreisverbod op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen worden gelezen zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

2.3. Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissingen, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.5. Het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126 520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het redelijkheids- en proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

2.6. De Raad stelt vast dat de eerste bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet, dat luidt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde

een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

(..)

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

(..)”

Verzoekende partij betwist niet dat zij in het Rijk verblijft zonder in bezit te zijn van een geldig paspoort met geldig visum of nog, een geldige verblijfstitel. Waar verzoekende partij het motief betwist dat zij door haar gedrag de openbare orde kan schaden wijst de Raad er vooreerst op dat het motief dat zij in België verblijft zonder in bezit te zijn van de daartoe vereiste documenten afdoende is om het bestreden bevel te schragen zodat haar kritiek tegen het openbare orde-motief – zelfs zo deze gegrond zou zijn – gericht is tegen een overtollige motivering die niet tot de nietigverklaring van het bestreden bevel kan leiden. Immers moet de verwerende partij in het geval dat verzoekende partij illegaal in het Rijk verblijft in beginsel een bevel om het grondgebied te verlaten afleveren. Daarenboven stelt de Raad vast dat haar kritiek op het openbare orde-motief niet kan gevolgd worden.

De Raad wijst er dienaangaande vooreerst op dat het bestuur bij de uitoefening van zijn discretionaire beoordelingsbevoegdheid op grond van een eigen onderzoek vermag een standpunt in te nemen met betrekking tot feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (cf. RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Zoals verder duidelijk blijkt uit de gegeven motivering verwijst de verwerende partij naar het TARAP-verslag opgesteld door de politiezone van Minos. Dit verslag bevindt zich in het administratief dossier. In dit verslag wordt verwezen naar het proces-verbaal dat ten aanzien van verzoekende partij werd opgesteld op 8 juli 2025 omwille van volgende feiten: *“Verdachte heeft een aantal kledingstukken gestolen in de winkel ZARA ter waarde van 63,85 euro. Wij nemen de verdachte mee voor het afnemen van vingerafdrukken. Ten burele meldt betrokkene dat ze de naam van haar zus heeft opgegeven. Na controle van haar echte identiteit blijkt betrokkene afgevoerd-verlies van verblijfsrecht.”*. Tevens blijkt uit dit verslag dat verzoekende partij op heterdaad betrappt werd.

Zoals duidelijk blijkt uit de gegeven motivering heeft de verwerende partij gewezen op de aard van de feiten, met name winkeldiefstal, wanneer deze feiten hebben plaatsgevonden, met name dat zij met betrekking tot deze feiten op heterdaad betrappt werd op 8 juli 2025, en dat uit deze feiten kan afgeleid worden dat zij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Gelet op de vaststellingen *supra* zoals die blijken uit het TARAP-verslag, acht de Raad het geenszins kennelijk onredelijk dat de verwerende partij hieruit afleidt dat verzoekende partij door haar gedrag een gevaar voor de openbare orde vormt en haar ook op die grond een bevel om het grondgebied te verlaten aflevert. Het feit dat het proces-verbaal zelf zich niet in het administratief dossier bevindt of niet gevoegd is aan de bestreden beslissing kadert in het geheim van het gerechtelijk onderzoek en doet geen afbreuk aan de waarachtigheid van de weergave van de feiten in het vermelde TARAP-verslag (cf. RvS, nr. 12.574 (c) van 5 oktober 2017).

2.7. Verzoekende partij betwist verder dat er een risico op onderduiken bestaat. Ook hier dient de Raad evenwel vast te stellen dat de afwezigheid van een termijn voor vrijwillig vertrek gestoeld is op twee motieven, die elk op zichzelf voldoende zijn om de afwezigheid van een termijn voor vrijwillig vertrek te schragen.

Artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1.

De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten.

Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

Indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde, wordt de termijn, vermeld in het eerste lid, en die is toegekend om het grondgebied te verlaten, verlengd, op grond van het bewijs dat de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen de toegekende termijn.

Zo nodig, kan deze termijn worden verlengd om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan zijn situatie, zoals de duur van het verblijf, het bestaan van schoolgaande kinderen, het afronden van de organisatie van het vrijwillig vertrek en andere familiale en sociale banden, indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde.

De minister of zijn gemachtigde deelt de onderdaan van een derde land schriftelijk mee dat de termijn van vrijwillig vertrek is verlengd.

§ 2.

Zolang de termijn voor vrijwillig vertrek loopt, is de onderdaan van een derde land beschermd tegen gedwongen verwijdering.

Om het risico op onderduiken tijdens deze termijn te vermijden, kan de minister of zijn gemachtigde de onderdaan van een derde land verplichten tot het vervullen van preventieve maatregelen.

§ 3.

Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

2° de onderdaan van een derde land de opgelegde preventieve maatregel niet heeft gerespecteerd, of;

3° de onderdaan van een derde land een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid, of;

(4° opheven bij art. 59 van de wet van 21 november 2017)

5° het verblijf van de onderdaan van een derde land werd beëindigd of ingetrokken met toepassing van de artikelen 11, § 2, 4°, 13, § 4, 5°, 74/20 of 74/21, of;

6° het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land werd niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°, of werd als kennelijk ongegrond beschouwd op grond van artikel 57/6/1, § 2.

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”

In casu werd beslist verzoekende partij geen termijn voor vrijwillig vertrek te geven omdat:

- er een risico op onderduiken bestaat (artikel 74/14, §3, eerste lid, 1°);

- verzoekende partij een bedreiging vormt voor de openbare orde (artikel 74/14, §3, eerste lid, 3°).

Verzoekende partij betoogt dan wel dat zij geen gevaar vormt voor de openbare orde, maar uit de bespreking *supra* is al gebleken dat dit betoog niet kan gevolgd worden. Zij doet dan ook geen afbreuk aan de motivering op grond van artikel 74/14, §3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet hetgeen voldoende grond vormt om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan.

Daarenboven wijst de Raad erop dat verzoekende partij met haar betoog dat gericht is tegen de toepassing van artikel 74/14, §3, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet er evenmin in slaagt aan te tonen dat de vaststelling dat er een risico op onderduiken bestaat kennelijk onredelijk of onjuist is. In artikel 1, § 1, 11°, van de Vreemdelingenwet wordt het risico op onderduiken gedefinieerd als “*het feit dat er redenen bestaan om aan te nemen dat een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsprocedure, een procedure voor toekenning van internationale bescherming of een procedure tot vaststelling van of tot overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, met het oog op de criteria die opgesomd worden in § 2 zal onderduiken*”. De wetgever heeft verder in artikel 1, § 2, van de Vreemdelingenwet vastgelegd dat het risico op onderduiken actueel en reëel moet zijn en dient te worden vastgesteld na een individueel onderzoek en op basis van één of meer objectieve criteria, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan het concrete geval. De wetgever heeft in artikel 1, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet bepaald dat de vaststelling dat de vreemdeling niet meewerkt of niet heeft meegewerkt met de overheden een objectief criterium is dat toelaat te besluiten dat er een risico op onderduiken bestaat. De verwerende partij heeft dienaangaande vastgesteld dat verzoekende partij “*zich niet (heeft) aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en (...) geen bewijs (levert) dat zij op hotel logeert.*”

Artikel 5 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vreemdeling die niet logeert in een logementenhuis dat onderworpen is aan de wetgeving betreffende de controle der reizigers, moet zich, binnen drie werkdagen nadat hij het Rijk is binnengekomen, laten inschrijven bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij logeert, tenzij hij behoort tot een der categorieën van vreemdelingen die de Koning van deze verplichting heeft vrijgesteld.

De Koning bepaalt de wijze van inschrijving en het model van het attest dat bij de inschrijving wordt afgegeven en daarvan bewijs levert.”

Artikel 18 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen luidt:

“Zijn vrijgesteld van de verplichting zich bij het gemeentebestuur aan te melden:

1° de vreemdeling die tijdens een reis in België voor behandeling in een ziekenhuis of een soortgelijke verplegingsinrichting is opgenomen;

2° de vreemdeling die aangehouden is en in een strafinrichting of in een inrichting tot bescherming van de maatschappij gedetineerd is.”

Uit de gegevens die zich in het administratief dossier bevinden blijkt niet dat verzoekende partij zich binnen de hoger genoemde termijn heeft aangemeld bij het gemeentebestuur. Immers blijkt uit haar aanvraag om gezinshereniging van 17 november 2023 dat zij zich reeds sinds 2 juni 2023 op het Belgische grondgebied bevindt. Er blijkt evenmin – en verzoekende partij stelt dit ook niet – dat zij op hotel logeert of dat zij behoort

tot de categorieën die vrijgesteld zijn van de meldingsplicht. Het loutere feit dat zij zich buiten voormelde aanmeldingstermijn heeft aangeboden bij het gemeentebestuur in het kader van een aanvraag om gezinshereniging en zij op dat moment ook haar verblijfplaats heeft meegedeeld doet geen afbreuk aan voorgaande vaststelling. Waar zij verder ook meent dat de overheid haar had moeten informeren over voormelde aanmeldingsplicht kan zij evenmin gevolgd worden. De Raad wijst er dienaangaande op dat iedereen geacht wordt de wet te kennen en het aan verzoekende partij, die zich trouwens niet onbewust kon zijn van het feit dat zij zich illegaal op het grondgebied ophield, minstens toont zij niet anderszins aan, toekwam om zich in regel te stellen. Haar betoog doet geen afbreuk aan de terechte vaststellingen van de verwerende partij dat verzoekende partij zich niet heeft aangemeld bij de gemeente binnen de wettelijk voorziene termijn alsook dat zij geen bewijs heeft geleverd dat zij op hotel logeert. Voormelde concrete motivering, die wel degelijk uiting geeft van het wettelijk objectief criterium waarop ze gestoeld is, laat toe *in casu* vast te stellen dat er wel degelijk een risico op onderduiken bestaat.

Bovendien herhaalt de Raad dat hoe dan ook, de afwezigheid van een termijn voor vrijwillig vertrek afdoende geschraagd is door de motivering dat verzoekende partij door haar gedrag een gevaar vormt voor de openbare orde.

Waar zij voorts nog betoogt dat het niet-toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek niet proportioneel is omdat haar nooit eerder een bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven kan zij, gelet op de bespreking *supra*, evenmin gevolgd worden.

2.8. Wat betreft het bestreden inreisverbod wijst de Raad er verder op dat het opleggen van het bestreden inreisverbod zelf niet is gesteund op de vaststelling dat verzoekende partij door haar gedrag geacht kan worden de openbare orde te kunnen schaden, maar wel op de vaststelling dat er voor het vrijwillig vertrek geen termijn is toegestaan. Zoals uit de bespreking *supra* ook gebleken is heeft de verzoekende partij geen afbreuk weten doen aan het motief dat haar geen termijn voor vrijwillig vertrek werd gegeven en is haar betoog dat het inreisverbod moet vernietigd worden derhalve niet dienstig. Conform artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet dient de verwerende partij in dat geval een inreisverbod te treffen.

Evenmin blijkt dat de verwerende partij toepassing heeft gemaakt van artikel 74/11, §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet die haar de mogelijkheid geeft om de termijn van het inreisverbod meer dan vijf jaar te doen bedragen wanneer zij oordeelt dat verzoekende partij een *“ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid”*. De verwerende partij heeft enkel de feiten van winkeldiefstal mee in overweging genomen bij het bepalen van de duur van drie jaar van het inreisverbod waarbij zij, naast voornoemd element, ook overwoog dat verzoekende partij geen gezinsleven, minderjarige kinderen of een medische problematiek heeft die het inreisverbod voor drie jaar in de weg staan.

Zoals ook blijkt uit de bespreking *supra* kan verzoekende partij niet gevolgd worden in haar betoog dat – nu het proces-verbaal niet is gevoegd – de motivering inzake de feiten van openbare orde geen stand houdt. De Raad acht het voorts geenszins kennelijk onredelijk dat de verwerende partij het element inzake de betrapping op heterdaad voor winkeldiefstal mee in overweging neemt bij het bepalen van de duur van het inreisverbod en uit dit element afleidt dat deze feiten blijken geven van een gedrag dat de openbare orde kan schaden, hetgeen, naast de overige vaststellingen inzake de specifieke situatie van verzoekende partij, een inreisverbod voor de duur van drie jaar verantwoordt. De verzoekende partij toont met haar betoog overigens niet aan dat het onwettig, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zou zijn waar de verwerende partij, op het ogenblik dat zij een afweging maakt om te bepalen welke termijn er bij het opleggen van een inreisverbod kan worden gehanteerd, rekening houdt met het feit dat zij in België op heterdaad betrapt werd op winkeldiefstal. De Raad is van oordeel dat de verwerende partij niet op disproportionele of kennelijk onredelijke wijze gewicht heeft toegekend aan de betrapping op heterdaad voor winkeldiefstal, feiten die wel degelijk schade toebrengen aan de openbare orde. In het licht van de vaststelling dat deze feiten gepleegd werden tijdens illegaal verblijf en er geen elementen zijn in de zin van haar gezinsleven of andere redenen die dit kunnen verantwoorden, toont de verzoekende partij met haar betoog niet aan dat een termijn van drie jaar *in casu* disproportioneel is.

2.9. Waar verzoekende partij verder voorhoudt dat een schending van artikel 8 EVRM voorligt omdat zij naar België kwam om te huwen en omdat zij samenwoont met haar zus en diens familie wijst de Raad erop dat de verwerende partij blijkens het administratief dossier op goede gronden gemotiveerd heeft dat de huwelijksaanvraag van verzoekende partij met een Nederlandse onderdaan die in België rechtsgeldig verblijft geweigerd werd door de ambtenaar van de burgerlijke stand na negatief advies van het parket van Antwerpen nu vastgesteld werd dat het partnerschap dat zij wenste te registreren (lees: het Marokkaanse huwelijk) enkel gericht was op het verwerven van een verblijfsrecht en niet op het aangaan van een duurzame verbintenis. Gelet op het weigeren van de erkenning van de Marokkaanse huwelijksakte, omwille van de vaststelling dat de intentie kennelijk niet gericht is op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel, kan gesteld worden dat er contra-indicaties zijn voor het aannemen van een effectief beleefde gezinssituatie of het aantonen van

voldoende hechte feitelijke banden in de zin van artikel 8 van het EVRM. Immers, de weigering van de ambtenaar van de burgerlijke stand raakt aan de kern van wat als een beschermenswaardig gezinsleven wordt beschouwd in de zin van artikel 8 van het EVRM, met name een stabiele en oprechte *de facto* relatie tussen partners. Verzoekende partij toont met haar – overigens bloot – betoog waar zij stelt geen beroep te hebben aangetekend tegen de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand “om reden dat de korte beroepstermijn verstreek vooraleer (zij) en haar partner verder juridisch advies konden inwinnen” geenszins aan dat zij een beschermenswaardig gezinsleven heeft met de Nederlandse onderdaan waarmee zij in Marokko een huwelijk is aangegaan. Dit bovendien nog temeer uit het administratief dossier duidelijk naar voren komt dat de Nederlandse onderdaan zelf finaal (mail 8 november 2024) uitdrukkelijk heeft aangegeven dat het voor verzoekende partij enkel te doen is om verblijfspapieren en hij de relatie daarom wil beëindigen. Ook gaf verzoekende partij op 8 juli 2025 naar aanleiding van haar interceptie zelf aan dat zij geen duurzame relatie met een partner heeft in België.

Verder wijst de Raad erop dat noch uit het administratief dossier noch uit enig concreet stuk voorgelegd aan de Raad door de verzoekende partij blijkt dat zij in België een zus heeft. Zo blijkt ook dat verzoekende partij naar aanleiding van haar interceptie op 8 juli 2025 uitdrukkelijk verklaarde geen familie te hebben in België. Daarenboven, zelfs zo aangenomen dat verzoekende partij wel degelijk een zus en aanverwanten heeft op het Belgische grondgebied, dan nog toont zij daarmee niet aan dat zij een beschermenswaardig gezins- of familielevens hiermee heeft in de zin van artikel 8 EVRM. De Raad wijst er immers op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds meermaals geoordeeld heeft dat een familieband tussen meerderjarige broers/zussen en andere verwanten niet aangenomen kan worden tenzij er kan aangetoond worden dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid bestaan (EHRM, 10 april 2012, *Balogun v. UK*, nr. 60286/09; EHRM, 2003, *Kwaky-Nti and Duffie v. the Netherlands*, nr. 31519/96, EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Litouwen*; EHRM 17 februari 2009, *Onur/Groot-Britannië*; Mole N., *Asylum and the European Convention on Human Rights*, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97). Met een loutere verwijzing naar de samenwoning en het hebben van familieleden op het Belgische grondgebied toont de verzoekende partij echter niet aan in België afhankelijk te zijn van deze familieleden. Ook het loutere feit dat verzoekende partij in België geen inkomsten heeft, hetgeen verklaard kan worden door haar illegale verblijfstoestand, maakt geenszins dat zij daarom als afhankelijk dient beschouwd te worden van haar in België verblijvende familieleden.

Zo verzoekende partij aldus werkelijk familie in België heeft, dan overstijgen de banden die zij daarmee heeft niet de normale affectieve banden die verwanten met elkaar onderhouden. Deze banden kunnen onderhouden worden vanop afstand via moderne communicatiemiddelen of bezoeken van haar verwanten aan verzoekende partij in het buitenland. Het gegeven dat haar een inreisverbod werd opgelegd verhindert voorgaande geenszins.

Verzoekende partij maakt met haar betoog geen schending van artikel 8 EVRM aannemelijk.

2.10. Verzoekende partij houdt tevens een schending van artikel 3 EVRM voor, maar de Raad wijst erop dat artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoekende partij er blij van geeft dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat, in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, zij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens stelt dat het in principe aan verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling, zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM (cf. EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich niet (cf. RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262). De Raad stelt vast dat verzoekende partij met haar algemeen betoog niet tegemoet komt aan de vereiste van een begin van bewijs van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij terugkeer naar Marokko zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling. *In casu* blijft het bij een blote bewering die geenszins wordt gestaafd door de nodige bewijsstukken. Deze vaststelling geldt des te meer in het licht van de gegevens van het administratief dossier, waaruit blijkt dat verzoekende partij geboren en getogen is in Marokko en er redelijkerwijze kan aangenomen worden dat, anders dan wat zij voorhoudt, aldaar nog wel beschikt over een familiaal/sociaal netwerk waarop zij kan steunen voor zover als nodig. Bovendien maakt de verzoekende partij, die een jonge, gezonde volwassen vrouw is niet aannemelijk waarom zij niet in staat zou zijn om zelfstandig in haar onderhoud te voorzien in Marokko. Dat zij in een situatie strijdig met artikel 3 EVRM zou terechtkomen omdat zij een “*alleenstaande vrouw*” is wordt niet aangetoond.

2.11. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, in al zijn onderdelen ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee februari tweeduizend zesentwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. DE MUYLDER